

Смирено и съ вѣра, както се влиза само въ храмъ, тримата колѣнничиха предъ Младенеца, поднесоха му даръ: първиятъ—злато, вториятъ ливанъ, а третиятъ — смирна. Дълго стояха колѣнопреклонно, погълнати въ неизпитвани мисли. После се изправиха; поклониха се мълчаливо и тихо излѣзоха.

Въ душитѣ имъ стана нѣщо, което никога не бѣха изпитвали. Въ главитѣ рояха мисли, които никога не сж ги посещавали. Тѣ, мждрецитѣ на Изтокъ, разбираха, че нищо не сж знаели; че бѣха малки като прашинка; че предъ тѣхъ се откри новъ свѣтъ... И при все това нѣщо олекна на гърди... Чудно и дивно като на сънъ!

Дълго вървѣха, обръщайки се често назадъ, безъ да размѣнятъ дума. Всѣки бѣ обладанъ отъ неизпитвано чувство и мисль...

... Кроткиятъ, всеблагъ погледъ на Младенеца, облѣхна душитѣ имъ съ сила, която извиква преклонение, утеха и вѣра. Тѣ почувствуваха, че очитѣ на Отрока грѣятъ по-топло отъ слънцето; че сж по-нѣжни отъ пролѣтно небе, по-дълбоки отъ море и по-непонятни отъ най-голѣма тайна. Погледътъ му проникна въ гжбинитѣ на тѣхното сжщество, извика възторгъ и благоговение; укроти ги и окрили въ тѣхъ духъ да полетятъ къмъ новъ миръ, дето божественото и човѣшкото се сливатъ... Отъ погледа на Младенеца мждрецитѣ почувствуваха, че предъ тѣхъ настана откровение на тайнитѣ, които бѣха за човѣшкия умъ загадка; тѣ изпитваха, че въ тѣхнитѣ гърди се разлѣ мощъ да застанатъ предъ цѣль свѣтъ и да изрекатъ:

— Днесъ въ Витлеемската пещера се роди Богъ!

Тѣ бѣха осѣнени отъ незнайна сила и вѣра да понесатъ кръста на страданията, ако нѣкой би ги